

стырпѣ да ся не умили и да не зема живо участіе въ сѣдбѣхъ на този народъ, който и прѣзъ тѣзи мрачнѣ нощъ, и въ тѣзи мъглѣ отъ 400 години не е забравилъ поне името си, языка си и даже названіето на христіанскѣхъ религіѣхъ. Ако неговѣтъ языкъ и да е грубъ и необработенъ, въ сравненіе съ тѣзи които сѣ ся обработвали и оствѣршенствували прѣзъ цѣлы 4 столѣтія съ неуморнытъ пера на хыляды писатели и съ желѣзнытъ прѣсти на книгопечатницѣхъ, тѣзи огромнѣ машинѣ, която захващаше великото си прѣдзначеніе въ сѣщото врѣме когато Българитѣ потънвахъ въ тѣхното си забравяніе, и въ всичкото продълженіе прѣзъ което типографіята е извѣрляла томове слѣдъ томове за просвѣщеніето и вчеловѣченіето на человѣчскый родъ, безчеловѣчны гадины, развратны и народоубійственны спяхи, испращани отъ Караказанъ, сѣ грабяли всичкото матеріално богатство на клетыйтъ Българскый народъ и сѣ ся старали да хванѣтъ, да истребятъ и опропасть всяко